

BOGOLJUB

Izhaja zvečer vsak drugi in četrti četrtek meseca. Ako je ta dan praznik, izide dan poprej. Cena mu je 1 K 44 h na leto. Na Nemško 1 K 70 h, v Ameriko 2 K 20 h.

Cerkveni
list

za
slovensko
ljudstvo

Spisi in dopisi se pošiljajo Uredništvu „Bogoljuba“ Ljubljana, Semeniške ulice, št. 2. Naročniki pa: Upravištvu „Bogoljuba“, Ljubljana, Kopitarjeve ulice št. 2.

Štev. 18.

V Ljubljani, dné 24. septembra 1903.

Leto I

Apostolstvo molitve.

Na ljubljanski škofijski sinodi so škof med tremi bratovščinami ali družbami priporočali tudi „Apostolstvo molitve“.

Kaj hoče to reči, Apostolstvo molitve, pač ne bo vsem znano. Dasi je že „Venec“ v par člankih namen in uredbo apostolstva prav dobro razložil, hočemo mi vendar stvar še enkrat malo pojasniti; zlasti zato, ker prinašamo vsak mesec molitvene namene (priporočila v molitev) Apostolstva molitve za cel mesec in za vsak dan meseca posebe.

O apostolstvu in apostolskem delovanju smo govorili že v eni prvih številčk našega lista. Svetih apostolov štejemo sicer samo 12 (s sv. Pavlom 13) in ti so že davno v nebesih. A apostoli morajo biti in so še vedno na svetu. A p o s t o l s e namreč lahko imenuje vsak, kdor dela to, kar so delali apostoli, kdor dela za razširjanje kraljestva božjega na zemlji in za izveličanje duš. Takih apostolov je potrebovala ne samo prva doba krščanstva, ampak so jih potrebovali vsi časi in ne najmanj jih potrebuje naš čas. Mi le želimo, da bi imeli naši bravci prav posebno veliko apostolskega duha, to je goreče želje, zveličati ne samo sebe, ampak tudi druge. Zato smo o tej reči že enkrat posebe govorili in, če Bog dá, bomo še govorili.

Za izveličanje duš in razširjanje božjega kraljestva se pa lahko dela na več načinov. Ločimo samo dva glavna načina: z d e l o m in z — m o l i t v i j o. Nekateri morejo in morajo duše zveličavati z delom: s pridigami, svarjenjem, pisanjem, poučevanjem mladine, spovedovanjem itd. Tega so v prvi vrsti zmožni in dolžni duhovniki. Tudi neduhovniki lahko marsikaj, če tudi ne toliko, z delom pripomorejo k dobremu. Vsakdo lahko v svojem krogu, v svoji bližini, med svojimi ljudmi kolikor toliko lahko stori za dobro stvar, odvrča druge od slabega in navaja k dobremu, podpira dobre naprave in zatira slabe.

Če bi pa tudi kdo ne mogel res nič storiti, recimo če leži bolan in osamljen na postelji, ima na razpolago še eno sredstvo, s katerim lahko k dobremu pripomore; sredstvo, katero lahko rabi v največji zapuščenosti in osamljenosti, to je — m o l i t e v.

Pa tudi oni, ki delajo in se trudijo za kraljestvo božje, za izveličanje duš, morajo rabiti to sredstvo, ako hočejo, da bodo njih dela in trudi imeli kaj vspeha: morajo moliti, da izprosijo svojemu delu blagoslova božjega, brez katerega je človeško delo prazno in mrtvo. „Brez mene ne morete nič storiti“, je rekel Gospod.

Kdorkoli tedaj rad in mnogo moli, moli ne samo zase, da bi mu Bog zdravje dal

in srečo na polju in v hlevu, da bi dobre kupčije delal ali celo v loteriji zadel, kar se mu je sanjalo, da bi tem potom bogat postal pa imenitno in složno živel; ampak kdor ima pri molitvi bolj vzvišene namene pred očmi, kdor misli pri molitvi na svojega bližnjega in njegove potrebe, v prvi vrsti na duševne potrebe, kdor misli za spreobrnjenje grešnikov in stanovitnost nedolžnih, za razširjanje sv. vere pa za rast in moč sv. katoliške Cerkve, kdor moli za ponižanje sovražnikov cerkvenih pa za zatrtje krivover, za združenje razkolnikov s sveto rimsko stolico, za blagoslov in prosopeh vsem dobrim napravam, posebno onim, ki so v njegovi bližini, kdor moli za svetega očeta, za škofe, za dobre duhovnike, kdor moli za krščansko ljudstvo, da bi v njem rasla in se pospeševala pobožnost, krščansko življenje in vse dobre navade, prenehale in izginile pa grde in pogubne razvade, mlačnost in zanikrnost, za mladino, da bi se krščansko vzgojevala, za stariše, da bi se vselej zavedali svojih velikih dolžnosti, kdor moli za bolnike, da bi mogli voljno trpeti in se — če jim je odločeno — dobro za smrt pripraviti, kdor moli za umirajoče, da bi srečno prebili in prestali smrtni boj, za umrle, za duše v vicah, da bi čem prej dostale svojo pokoro in šle gledat božje obličje — kdor ima pri molitvi take plemenite in visoke namene pred očmi in zanje pridno moli, ta je — apostol molitve.

Apostol, pravimo, kajti s svojo molitvijo toliko ali še več opravi, kakor če bi hodeč od kraja do kraja oznanjeval kraljestvo božje. S svojo molitvijo pripomore, da imajo prizadevanja onih, ki se trudijo z besedo in pisanjem, z ustanavljanjem in vodstvom raznih družb in društev in s podobnimi rečmi za dobro stvar, da imajo njih prizadevanja šele prav blagoslov in vspeh. Zato je velike važnosti, da dobri verniki z molitvami spremljajo delovanje duhovnikov. Oboje skupaj združeno bo dalo šele bogat sad. To reč vam, prijatelji naši, prav toplo priporočamo, ker je od tega mnogo odvisno. „Nič ni ta, ki sadi, in nič ta, ki priliva, ampak on, ki rast daje, — Bog“ so besede sv. Pavla. Bog pa daje rast, če ga prosimo. „Prosrite in boste prejeli!“

Kdor ima tako splošne velike potrebe krščanstva pred očmi v svojih molitvah, ni se mu bati, da bi mu Bog zaradi tega odtegoval blagoslov pri njegovih časnih rečeh. „Iščite najprej božjega kraljestva in njegove pravice in vse drugo vam bo navrženo“, je dejal Gospod in bo tudi držal. Te besede so tukaj na mestu. Kdor išče božjega kraljestva v svojih molitvah, zadosti mu je, da samo nakratko omeni Gospodu, česa bi rad v časnem oziru, in če mu je res v prid in blagor, bo prejel.

Da bi bilo tedaj obilo takih apostolov molitve med nami! Koliko blagoslova božjega bi vsled njih molitev rosilo na našo domovino in na celo sv. Cerkev, koliko bi se dobrega storilo, hudega odvrnilo, koliko bi se duš rešilo!

To je tedaj apostolstvo molitve sploh. Tak apostol je lahko vsak, če tudi ni nikjer vpisan.

Je pa še neka posebna družba ali bratovščina, ki se imenuje „Apostolstvo molitve“; družba, ki hoče potem molitve v združenju z Jezusovim Srcem nakloniti svojim udom in sv. Cerkvi bogatega blagoslova, ki poteka iz istega presvetega Srca.

O uredbi te družbe bomo prihodnjič več pisali. Za danes omenimo samo to, da molitveni nameni, ki jih prinašamo za vsak mesec in vsak dan vsakega meseca, so neka naredba družbe „Apostolstva molitve“. Sveti oče sami določijo glavni namen za cel mesec, za katerega naj udje družbe molijo.

In ravno za mesec oktober je priporočen silno važen namen: **Skrb za odraščajočo mladino**. To je ena najvažnejših zadev vsake dobe in naše še posebno. Odraščajoča mladina, to je naš up in strah, naša rešitev ali naša poguba. Kdor ima mladino za seboj, ima bodočnost, pravi pregovor. Svet, hudobni duh in spačena narava, ki je v mladem človeku posebno močna, vzajemno delujejo, da bi mladega človeka odtrgali od Boga. Nasproti pa, če je kdo vreden, da se zanj trudimo, trgamo in poganjamo, je vredna tega naša mladina! Z vsemi silami moramo delati in z vsem ognjem moliti, da ohranimo mladino zvesto Bogu in Mariji!

V svitu večne luči.

Pri zdravilnem studencu.

V neki revni vasi na Tirolskem je ležala bolna uboga dekla Agata. Veliko se je trudil zdravnik, da jo je otel smrtne nevarnosti, vendar je ni mogel spraviti na noge. Vsak dan jo je obiskalo nekaj dobrosrčnih deklic iz vasi. Tolažile so jo, kakor se vedele in znale. Nekega večera so jo prišle obiskat prav takrat, ko je bil zdravnik pri njej. Tedaj reče zdravnik: „Agata še ne bo tako hitro prišla k moči, če bo morala piti slabo vodo iz vaškega vodnjaka. Da bi le „srebrni studenec“ ne bil tako daleč proč od vasi! Če bi bolnica vsak dan pila zdravilno vodo iz „srebrnega studenca“, prav gotovo bi se jej kmalu moči vrnile.“ Komaj so deklice tovarišice slišale te besede, že so napravile prav velikodušen sklep: Vsakdan naj ena eno uro poprej vstane pa naj pohiti k „srebrnemu studencu“, ki je uro daleč od vasi izviral v neki dolinici. Rečeno, storjeno. Vsak dan so jej donašale po cel vrč vode iz „srebrnega studenca.“ Agata je pila: vidno so se jej vračale moči in kmalu je rdečica pregnala bledobo z njenega obraza.

Ljubi bravec, bi si ne želel tudi ti takega studenca, ki bi ti dajal zdravilne vode? Saj si tudi ti bolan, zelo bolan. Opravi si morda za veliko noč prav dobro spoved ter si strup greha pregnal iz srca; napravil si tudi dobrih sklepov. Pa sedaj? Ali se ti ne zdi, da so ti sklepi kakor cvetka, ki vene in umira tam na travniku v poletni vročini in se bo morda kmalu popolnoma posušila? In kako je še le s tvojimi čednostimi? Kako jih je malo in še te so tako majhne in revne. Zdi se, kakor da bi ne mogle rasti cvetke krščanskih čednosti v trdi, razsušeni zemlji tvojega srca. Meni gredo prav v srce besede apostola Pavla, ki jih je zapisal v svojem listu do Rimljanov, čuj jih in zdelo se ti bo, kakor da jih je nalašč za te govoril: Vem namreč, da v meni, to je, v mojem mesu, dobro ne prebiva; zakaj hoteti je sicer v meni, storiti pa dobro, tega ne najdem. Dobrega namreč, katero hočem, ne storim; temveč hudo, kar nočem, to delam. Imam namreč dopadajenje nad božjo postavo po notranjem človeku; čutim pa drugo postavo v svojih udih, katera se bojuje zoper postavo mojega duha, katera me devlje v sužnjost pod postavo greha, katera je v mojih udih. Jaz nesrečni človek! Kdo me, bo rešil telesa te smrti? (Rim. 7. 18.—25.)

To je pa prav za me, praviš, treba mi je res zdravilne vode, ki bi me zdravila dušnih bolezni, ki bi namočila razsušeno in razpokano zemljo mojega srca, ki bi kakor hladna jutranja rosa okrepčala ovenele cvetke krščanskih čednosti, ki umirajo v mojem srcu.

Preljubi, jaz vem za nekoga, ki ima tako vodo, katera bi tebe ozdravila, vem tudi za tak „srebrni studenček“, iz katerega bi ti pil zdravje, veselje, tolažbo, razsvetljenje in dušni mir... Le potrpi nekoliko, vse ti povem.

Neki dan je naš Gospod Jezus Kristus prišel do Jakopovega studenca, ki je bil pri samarijskem mestu. Bilo je okoli poldneva. Jezus tedaj, truden od pota, je tako sedel na studencu. Pride žena iz Samarije vodo zajemat. Jezus ji reče: Daj mi piti! Reče mu tedaj ta samarijska žena: Kako ti, ki si Jud, mene piti prosiš, ki sem samarijska žena. Zakaj Judje se ne pečajo s Samarijani. Jezus je odgovoril in je rekel: Ako bi poznala dar božji, in kdo je, kateri ti pravi: Daj mi piti, bi bila ti njega morebiti prosila, in bi ti bil dal žive vode. Žena mu reče: Saj nimaš s čim zajeti, in studenec je globok; odkod imaš tedaj živo vodo? Jezus je odgovoril in je rekel: Slehern, kateri pije od te vode, bo spet žejen; kdor pa pije od vode, katero mu bom jaz dal, ne bo žejen vekomaj: ampak voda, katero mu bom jaz dal, bo v njem studenec vode izvirajoče v večno življenje. Žena mu reče: Gospod! daj mi te vode, da ne bom žejna, in da ne bom hodila semkaj zajemat! (Janez 4. 6—15)

Sedaj pa več, ljubi moj, kdo ima zdravilno, živo vodo. To je tvoj Gospod in Zveličar Jezus Kristus, ki je dal Samaritanki take vode: rešil jo je večne smrti in dodelil jej dušno zdravje. Sedaj pa reci še ti s Samaritanko: „Gospod! daj mi te vode, da ne bom žejen, da ne bom bolan, da ne opešam na strmi poti proti nebesom, da ne umrjem, da ne bom vekomaj žejen onstran groba!“

Glej in strmi, ljubi moj, tvoj Gospod ti hoče dati take žive vode. Danes te čaka pri Jakopovem studencu, pri „srebrnem studencu“, čaka te v vašem tabernakelju. Oj kako milo kliče pri tem studencu, kliče vse lačne, vse žejne, vse trudne potnike: Pridite k meni vsi, ki se trudite in ste obteženi in jaz vas bom okrepčal in poživil! Pridite vsi, ki ste žejni in jaz vam bom dal vode, ki bo v vas studenec žive vode izvirajoče v večno življenje! Ljubi bralec, pojdi tedaj prav rad k tabernakelju, ki je studenec vrtov, vir živih voda; ki z Libana dero. (Vis. pesem 4. 15.) Pojdi prav rad z živo vero in s skesanim srcem k angelski mizi in rekel boš z visoko pesmijo: „Jedel sem satovje s svojim medom; pil sem svoje vino s svojim mlekom: jejte, prijatelji in pijte, in napijte se, preljubi! (Visoka pesem 5. 1.)

Dr. Josip Jerše.

Kaj naj bo otrok Marijin.

Z odgovorom in rešitvijo tega vprašanja bodo pojasnjene poglobitve dolžnosti in čednosti, ki si jih naj prilaste vsi izvoljeni Marijini otroci.

Marijin otrok bodi:

- 1) jagnje v družini,
- 2) ptiček izven domače hiše,
- 3) angel v cerkvi,
- 4) lilija nedolžnosti,
- 5) vrtnica gorečnosti.

Poglejmo bolj od blizu imenovane primere!

1. Marijin otrok bodi jagnje.

Znano je, da se imenuje, slika, in vpodablja jagnje kot simbol ali znamenje ponižnosti. Na malih pod-

bicah vidimo dostikrat Jezuščka, ki drži jagenjčka v naročju; na vratcih pri tabernaklih zapazimo tu in tam podobo jagnjeta v znak, da je notri v hišici skrit pod podobo kruha Oni, ki se toliko ponižuje, da prebiva noč in dan pri nas na bornih oltarjih, Oni, ki se je sam nazival ponižnega in je nam to čednost priporočal ter zaukazoval z besedami: „Učite se od mene, ker sem krotak in iz srca ponižen.“

Jagnje bodi torej tudi simbol Marijinih otrok ter naj jih opozarja in spominja odlične čednosti matere Marije: skromne ponižnosti.

Jagnje je krotko, pokorno; če le sliši glas pastirjev, ki je zakliče, takoj prihiti k njemu. — Bodi

tudi ti, ki nosiš prelepo ime „otrok Marijin“, krotak poslušen, pokoren, skromen, priprost, ter slušaj, urno, z veseljem in brez ugovora glas svojih predstojnikov, ki te kliče ali opozarja ali opominja ali svari.

2. Izven domače hiše naj bo otrok Marijin plah ptiček. Pomisli najprej nektare lastnosti, ki jih imajo nedolžne živalice: ptički. Ptiči navadno ne prebivajo sredi šumnih ljudij, v mestih, ampak po prostih livadah, v tihem lesovju. — Prav tako naj tisti, ki so v družbi Marijini sklenili živeti, ljubijo tiho samoto, mirno življenje, ogibljejo naj se pa hruma in šuma, hrupnega razveseljevanja, zlasti pregrešnih veselja.

Ptički se redkokedaj spuste na prosta tla osobito tam, kjer je dosti ljudij, ampak krožijo in letajo po zraku, skakljajo po drevju. Če je ptiček prisiljen, da išče hrane na tleh, kjer opazi črvička ali zrnca, — se sicer spusti polagoma na tla; toda glej, kako oprezno in boječe se spušča nizdoli od vejice do vejice, vznemirjen ogleduje sedaj sem sedaj tje in šele tedaj skoči na svoj plen, ko se čuti varnega. Ko zagradi s kljunčkom črvička, ne upa ga povziti na mestu, ampak v hitrici splava kvišku nazaj na drevo, kjer v varnem zavetju povzije svojo južnico.

Tako nezaupljivo, strahopetljivo ter skrbno bodi tudi tvoje obnašanje, kadar si prisiljen iti v družino, med svet, med ljudi, ki jih dosti ne poznaš, zlasti če so različnega spola. Ostani tam le toliko časa, kolikor prav moraš in je neobhodno potrebno. Ne zaupaj do cela nikomur, dokler se ne prepričaš o popolni varnosti.

Ptiček ne pusti nikdar, da bi se ga človek dotaknil, četudi mu ponujaš še tako dobro jed, če tudi se mu dobrikaš, in ga pogovarjaš ali hvališ. Tako stori tudi ti in se izogni vsakomur, ki hodi okrog tebe z laskavimi, priliznjenimi besedami, ali ki hoče preprijazno občevati, kajti za sladkim jezikom je skrita dostikrat strupena puščica, pa strupeno srce.

3. Otrok Marijin bodi angel v cerkvi!

Kjer je Bog, tam so tudi angeli. V cerkvi biva v tabernaklu pravi Bog, pravi Odrašenik naš, ki ga venomer z največjim spoštovanjem obdajajo in molijo angeli božji. — Jezusa ljubiti, obiskovati in moliti v sv. Rešnjem Telesu, to bodi ne le dolžnost, ampak sveto veselje Mariji izročeni otrok, saj ljubezen do Marije in do Jezusa se ne da ločiti. Vsakdo, ki je res srčno udan nebeški Materi, bo istotako iskreno ljubil Njenega božjega Sina Jezusa; to po vsej pravici pričakuje Marija od svojih duhovnih otrok na zemlji. V goreči ljubezni do Jezusa pa naj jim bodo zgled angeli in serafi nebeški, ki nevtrudno in neprenehoma časte in molijo zakramentalnega Jezusa.

4. Lilijo, znamenje nedolžnosti vidimo na podobi angelja v človeški podobi — sv. Alojzija, lilija krasi deviškega ženina Marijinega — sv. Jožefa; lilija je cvetlica Marijina radi Njene brezmadežnosti in svetlosti. Lilije naj bi bili tudi Marijini sinovi in hčere na zemlji. Glejte to krasno cvetico, kako se visoko povzpne na vrtu nad druge cvetke, kakor bi prezirala zemljo, kakor bi se bala, da bi je ne omadeževale druge sovrstnice na vrtu, zlasti grdi plevel, in da bi je ne oskrnil nesnažni mrčes. Glejte njen cvet, kako je snežno bel, živo-snažen in čist.

Podobno naj otroci Marijini prezirajo grešni svet, grešno uživanje in nemarno razveseljevanje, pa sploh vse, kar omadežuje lilijo nedolžnosti; ogibljejo naj se vsega, kar bi utegnulo skruniti to nežno, belo cvetko. Čimbolj gojiš in neguješ lilijo nedolžnosti in čistosti, tembolj boš utrdil in okreplil ljubezen božjo, ljubezen čisto in sveto.

Cvetica lilija je občutljiva, se hitro omadežuje, kmalu zgubi svoj kras, če se je le dotakne nepoklicana, umazana roka. Tudi z dušno lepoto in čistostjo je tako; tu ne najdeš srednje poti, ampak ostaneš čist in nedolžen, ali pa omadežuješ in oskruniš dušo ter zapadeš nasprotnemu zlu, ki naj se med Mariji-

nimi otroci še ne imenuje ne. Bodi torej lepa, nedotakljiva lilija!

5. Vrtnica - gartroža podoben naj bo slednjič družabnik Marijin, — pa ne jesenski blede, ampak majniški živordeči. Vrtnica z rdečo barvo je znamenje gorečnosti. Bodi torej, otrok Marijin, taka vrtnica, poln navdušenja do matere Marije, poln ognja za čast božjo, za svoje izveličanje; bodi poln pobožnosti in kreposti! Vrtnice so redkokedaj brez bodic, brez trnja. — Ne vstraši se tudi ti trpljenja in bridkosti ali zaničevanja, ki je moraš preslišati morda prav radi tega, ker služiš Mariji, nebeški Kraljici. Brez trpljenja in brez zatajevanja ne boš ostal dolgo zvest otrok Marijin!

Cvetka na cerkvenem polju.

Časopisi so poročali zadnje dni zanimiv dogodek izza sedanjega preganjanja redovnikov in redovnic na Francoskem.

V redovni obednici v J. je stopila v sredo med svoje sestre postarna prednica, držeč s tresočima rokama vladni odlok, ki je velel, naj vsa samostanska družina zapusti samostan ter gred med svet. Razodela je sosestram, da jim premoženja za življenje med svetom ne more dati, ker se je bilo vse skupno imetje porabilo za zidavo in popravo samostanskega poslopja, ki je bilo nekoliko poprej po ognju uničeno. Cela družina pravi, se pač ne more zanašati na dobra srca krščanskih ljudi, zato naj se novicinke, ki jih še ne vežejo redovne obljube in ki lahko delajo, povrnejo k svojim ljudem, ali pa naj si poiščejo primerne službe med svetom.

Med tem je bila tudi nečakinja bogatega posestnika, ki jo je bil dal poprej vzgojiti. Upala je, da bo pri njem z veseljem vsprejeta. Neverni stric, ki ni rad videl, da je sorodnica bila sprejela redovno obleko, da ji napravi lepo obleko ter ji veli, naj služi kot postrežnica gostom v hotelu. Sestra Marija, — to je bilo njeno samostansko ime, — je morala kljub temu, da je lepo prosila za drugo, če tudi zadnjo in najtežjo službo v hiši, opravljati posel postrežnice v obednici za tujce. Boječe se je vstopila bivaša novicinja v salon, kjer se točijo dragocene pijače. Spoznajo in obkolijo jo nekdanji častivci, ki jih je pa bila kot znana krasotica zavrgla in prezirala, — da bi se mogla tem lažje Bogu posvetiti. Kdor pozna razuzdanost francoskih mladih lahkoživcev, si lahko misli, koliko je morala mlada redovnica v tem stanu trpeti!

Nekaj dni nato pa so videli zarana v ozadju hotela „La liberté“, da je pri malih vratih izginila vitka ženska, zavita v dolg plašč. Bila je sestra Marija. Hitela je kolikor je mogla iz mesta proti samotni vasi, kjer je hotela poiskati staro služkinjo svoje matere. Več ur je neprenehoma drvila naprej, dokler se ni ustavila pri vratih slabotne, razkopane kočice, kjer je potrkala in zaklicala: „Prosim odprite, jaz sem do smrti zmučena.“ — Takoj zasliši za seboj krepke korake. Misleč, da jo kdo zasleduje in lovi, se ozre in vidi starega kmetiča, ki jej pojasni, da se je žena, ki jo išče, preselila na Laško s svojim pregnanim sinom — kartuzijanom.

Nato jo priprosti mož zapusti brez pomoči, brez varstva, prezebajočo na dežju pred vratmi. Sestra Marija je bila utrujena ter lačna tako, da se ji je mračilo pred očmi. Zgrudila se je na tla. Ko se zave zopet, se je že delala noč, vendar se ni prestrašila; prosila je le Boga, da bi ne prišla v roke zasledovavcem. Cutila je novo moč v sebi, splazila se je v bližnji gozd, kjer se je na novo onesvestila; le toliko se je še zavedala, da je poiskala nekoliko zavetja pod gostim smrečjem.

Čez noč se je vzbudila vest staremu možu, ki je bil poprej pustil onemoglo deklico brez pomoči. Na vse zgodaj hiti do svojega župnika, mu pove ob kratkem dogodek prejšnjega dne ter prosi, naj bi šla iskat nesrečno siroto. Kakor bi ga neki notranji glas opozoril, vzame duhovnik zlato posodico s sveto hostijo seboj ter hiti z možem na kraj, kjer je slutil vsled stopinj, da bi utegnila deklica prenočiti. Psiček je hitel naprej in pomagal iskati. Niso še dolgo hodili po gozdu, kar opazijo pod veliko smreko umirajočo deklico — bila je novicinja „sestra Marija“. Prejela je srečno sv. popotnico, kar jo je toliko ojačilo, da je mogla kratko popisati svojo žalostno usodo. Župnik in spremljevalec sta napravila za silo ležišče iz drobnega dračja in listja, potem pa hitela iskat ljudi in nosilnico za nesrečno bolnico. — Med potjo srečata tolpo pijanih mladeničev, ki so razgrajali in upili češ, da iščejo „lepo deklico“. Župnik jih je modro speljal na drugo pot. S tem se je toliko zamudil, da je našel deklico, ko se je vrnil, — že mrtvo.

Mlada krščanska junakinja ni imela ob smrti nobene človeške pomoči; toda na deviško-lepem, smehlajočem obrazu so se brali znaki blažene, srečne smrti, saj jo je bil obiskal malo poprej nebeški ženin Jezus v podobi sv. popotnice, četudi je umirala v gozdu. Po pravici jo prištevamo med mučnice in upati smemo, da je prejela v nebesih dvojno krono: mučeništva in devištva!

Cerkveni razgled.

Iz Kamenj na Goriškem. V milem „Bogoljubu“ vedno beremo o vspehbnih pobožnostih, katere prirejuje vrla krščanska mladina po Kranjskem in Stajerskem. Nas Goričanov je malce sram, ker smo v pobožnih slovesnostih daleč za svojimi brati in sestrami po svetu, odlikujemo se pa pred njimi v pogubnih plesih, kateri nam kradejo iz src nedolžnost, iz žepov pa zadnje groše.

Vendar se tu in tam tudi mi prizadevamo otresti se dosedanje malomarnosti in lahkomišljenosti, začeli smo tudi mi posnemati naše brate in sestre v skrbi za časni in večni blagor. To gre počasi, pa vendar gre.

Pri nas v Kamnjah imamo Marijni družbi, dekliško in mladeniško. Dekliška si je letos omislila krasno zastavo iz tovarne Osiander v Dornbirnu na Predarelskem. V nedeljo 23. avgusta nam jo je blagoslovil obasistenci pet duhovnikov preč. prelat Msgr. dr. Jožef Gabrijevčič, vodja goriškega duh. semenišča. Njegove krepke in jasne besede o zmagovalnem življenskem boju pod zastavo križanega

Jezusa in brezmadežne Matere Marije so nas prepričale o koristi in potrebnosti stanovskih družb pod varstvom Marije. Vsa slovesnost je pričala, da v kamenjski župniji le Marijne družbe vzdržujejo veličastnost službe božje, ker krasno petje v cerkvi oskrbujejo pevci in pevke iz M. družb. Vežba jih domači g. kaplan in jih tudi mojstersko spremlja na orgljah.

Dekl. M. družbe iz Drežnice in iz Libušnjega na Tolminskem ter od nas, so se dogovorile, da se isto nedeljo snidejo na Sv. gori. Kamenjske M. hčere so nesle s seboj novo blagoslovljeno zastavo, da so jo poklonile svoji Gospej in Materi na Sv. gori. Vtč. pater gvardijan je pozdravil vse tri M. družbe in jih priporočil M. varstvu. Potem so bile pete litanije z blagoslovom. Vrstila se je pesem za pesmijo v čast nebeški Kraljici.

Drugi dan ob 6 in pol je bila sv. maša s skupnim sv. obhajilom. Vmes je prav fino pel pevski zbor dreženski slovenske mašne in obhajilne pesmi. Pri drugi maši so pele pevke iz Libušnjega. Ob 9 uri je imel slovesni govor domač č. frančiškan. Pri peti maši so pele kamenjske pevke latinsko mašo. Pred izpostavljenim sv. R. T. so vsi skupaj ponovili posvečenje presv. Srcu Jezusovem. Zadonele so nato tri kitice navduševalne pesmi: „do neba naj se razlega naših pesem glas krepak“ z vednim ponavljanjem, ob koncu: Jezus Tebi zdaj glasno vsi prisegamo zvesto; zate vsak tako živi, da za križ prelije kri!“

Med pevanjem Marijnih pesem in litanij so se družbe ob 11. uri ločile, dve proti severju, naša proti jugu, s srčno željo, da bi se k letu zopet združile v Marijnem svetišču, pa da bi privabile še več drugih M. družb iz Goriškega.

Toplice na Dolenjskem. Nova cvetka je vzknila v cerkvenem gaju: Marijina družba v Toplicah, in sicer obojna hkrati, mladeniška in dekliška. Prevzvišeni knezoškof so bili tako prijazni, da so prišli osebno k nam in družbo prav slovesno vpeljali. V praznik Marijinega Imena, dne 13. sept. se je ta slavnost prav lepo zvršila. Navzočih je bilo 7 duhovnikov in bralo tisti dan 7 sv. maš. Po navdušenem govoru, v katerem so premilostni nadpastir razlagali pomen in korist Marijine družbe, so sprejeli v družbo deklet 202 in 22 mladeničev. Tudi mil. prošt novomeški so bili priča slavnosti in imeli peto sv. mašo. Mladina se je družbe z vnebo poprijela in je upati, da bo delovanje družbe na vse strani dobrih uspehov imelo. — Ob enem so škof blagoslovili v cerkvi dva nova kipa: Srca Jezusovega in brezmadežne Dev. Marije. Kipa sta umetno izdelana pri Ferd. Stuflesserju na Tirolskem. Naročena sta za Marijino družbo, ki se bo krog njih zbirala k shodom.

V Crngrobu pri Stari Loki je imela dekliška Marijina družba Skofjeloška na praznik Marijinega rojstva sijajen shod. Prihitele so na povabilo radevolje tudi zastopnice vseh dekanijskih in sosednih družb, — iz nekterih bližnjih župnij, osobito iz Selc, iz Poljan, iz Reteč in Trate v častni množini.

Ginjeni smo bili, ko smo videli, kako se je mogočna Marijina cerkev napolnila samih Marijinih otrok, dasi je bila vročina skoro neznosna. — Slovesnosti ne bomo opisavali; omenimo le, da je go-

reči govornik nunski spiritual č. g. Ig. Nadrah z znano govorniško spretnostjo in izvirnostjo izredno dobro pogodil svojo nalogo ter čudovito navdušil vse poslušalstvo. Naj bo tem potom njemu, kakor tudi prečastitemu g. dekanu starološkemu ter vsem gg. duhovnikom, ki so prijazno sodelovali, izrečena najiskrenejša zahvala. Nebeška naša Mati pa naj izprosi milosti, da bi shod imel trajen vspeh!

Iz Dobrove. Na angeljsko nedeljo popoldne priromala sta na staroslavno božjo pot na Dobrovo dve Marijini družbi. Dekliška Marijina družba iz Žirov prišla je pod vodstvom svojega prednika z zastavo okoli 90 po številu. Domača dekliška Marijina družba ji je v obilnem številu šla naproti in pomikala se je dolga procesija moleč sv. rožni venec in pevajoč družbene pesmi med pritrkavanjem zvonov v božjepotno cerkev. Po opravljeni spovedi bile so pete litanije, pri katerih je bila pa že tudi navzoča mladeniška Marijina družba iz Komende okoli 50 mladeničev pod vodstvom svojega prednika. Kaj spošbudna je bila jutranja pobožnost obeh Marijinih družb. Pobožnost je posebno poviševalo lepo petje. Ugajalo nam je milo doneče, pobožno pevanje deklet, a kar iznenadil nas je krepak kvartet mladeničev, ki so pogumno, pravilno in čvrsto, da je po cerkvi kar donelo, pevali med sv. mašo svojega prednika. Na božji poti ste se mladeniči in dekleta z nova posvetili Devici Mariji in jej obljubili zvestobo. Zato pa mladeniči: „trdno kot skala kot hrast bote stali, dušo pogube srčno varovali“. Ve dekleta pa: „na veke zveste, ljuba Mati, Ti hčere hočemo ostati!“

Iz Bresta, p. Buzet — Istra. Do 2000 nas je bilo, nas pravih Čičev dne 29. junija v Brestu. Cela totranska Čičarija, — od Brdca tam na Planiku pa do Jelovic, od Vodice tam pod Žabnikom pa do Nugje in Rakitoviča — hitela je v Brest, da proslavi sv. Antona Pad., čegar novoblagoslovljeni kip se je imel ta dan nositi v procesiji po selu.

Vže na predvečer bilo je živahnega vrvenja. 20 moških popravlja in urejujejo pota; drugi sekajo v bližnji šumici zelenje; tretji se vpregajo v vozove ter vozijo posekane veje pred hiše; četrti postavljajo mlaje, ter pritrujejo pred hišami hrvatske, slovenske, papeževe zastave in zastavice. Ta leta sem, oni tja, ta gospodari tu, oni tam. Složno so zgrabile za delo roke vseh vaščanov, moških in ženskih in v par urah je bil Brest praznično oblečen. V mraku so zazvonili naši zvonovi, a kot bi z očesom trenil v tem trenutku bukne velikansk kres na Žbevnici (vis. 1014 m). Topiči so na vrhu zagrmeli kot na visoki trdnjavi in po odmevu med našimi gorami pošiljali pozive k slavnosti tudi v najbolj oddaljeno vas cele Čičarije.

In drugo jutro — hvala Bogu, bilo je lepo vreme in krasen razgled na morsko obalo, kjer so švigale ladije in ribiški čolni — drugo jutro je začel narod vrveti v Brest od vseh strani že zarana. Ko je stopil v lepo okrašeno cerkev, izvil se je marsikateremu iz prsi znak začudenja. Čul je vže poprej, da je brešljanska cerkev lepa, a da je tako krasna, ne bi hotel verjeti. Ni vedel, kaj bi najprej gledal, jeli novi kor, ali krstilnik, jeli stenske svetilnice, ali stoječe na sredi cerkve, jeli novo sliko sv. Mi-

hovila na stranskem oltarju ali pa s svežimi cvetlicami prenapolnjen veliki oltar. Ni vedel, bi se li čudil toli množici v pobožnosti zbranega naroda ali pa predrl vrste ter šel tja, kamor ga je srce najbolj vleklo, pred novi kip svetega Antona. Ah, da ste ga videli! Živ je, živ. Visok kakor mali človek (155 cm) obraza ličnega, finega, nos, oči, da, vse tako kakor Bog dela ljudi. In oni mali, ki se mu je vsedel na knjigo! Drobnost glavico, v kateri se svetila pod čelom dva krasna bisera, ter jo ima pokrito s kodrastimi lasci, nosi srebrno oblečeno telo. One nožice, raztegnjene ročice — vse, kot da bi hotel sedaj, sedaj skočiti s knjige, objeti začudenega gledalca ter mu priporočiti še večje češčenje miljenika svojega sv. Antona.

To delo jako hvali mojstra Stufersserja v Gröndenu na Tirolskem. Podstavek je visok 130 cm ter je delo domačega mizarja, a se tako lepo pridružuje kipu, da vse skupaj sili človeka, da poklekne in moli.

Ob 10. uri jo bila cerkev prenapolnjena, vendar red povsod. Ni za las se ni premaknil nijeden, ko je počel domači župni upravitelj proslavljati velikega slavljenca kot glasovitega pridigarja in čudodelnika. Solza hvaležnosti se je prikazala na obrazu marsikoga poslušavca, ko je videl, da je Bog rod človeški tako poveljal ter mu dal v sv. Antonu mogočnega zaščitnika proti krivo- in brezverstvu, proti različnim skušnjavam in vsakovrstni bolezni.

Sv. mašo je opravil vlč. g. Josip Vrbka, župni upravitelj v Lanišću, a azistirali vlč. g. župnik v Vodica Juraj Dolžan, vlč. g. kapelan v Slumu Lacko Tonkovič ter č. g. bogoslovec Josip Flego iz Počkaja. Do 2½ ure daleč so prišli na čelu svojega ljubega jim naroda, da se med njim obudi kolikor mogoče večje spoštovanje do sv. Antona. Hvala bodi njim izrečena na tem mestu zaradi požrtovalnega truda. Petje so v hrvatskem jeziku oskrbovali pevci iz Lanišća.

Pa ko je prišel najznameniteji trenotek, blagoslovljenje novega kipa, tedaj se je pokazalo po cerkvi neko vrvenje, tihega navdušenja ni hotelo biti konca. Narod je plakal same radosti, da se mu je spolnila goreča želja. Tri cerkvena bandera so se vzdignila, velike sveče in svetilnice so nesli iz cerkve, da se postavijo na mesto, kakor so bile odrejene za procesijo. Zvonovi so zvonili, topiči grmeli, zastave okolo cerkve veseleje zaplapopale, ko so štirje najkrepkejši ovčarji vzdignili novoblagoslovljeni kip, da ga ponesejo v procesijo. Tu se je čulo petje: „Blažen čovjek, koji dodje u ime Gospodinovo“, tam so moški glasno in skupno molili rožnivenec, žene litanije vseh svetnikov, otroci zopet one Matere božje. Vse je dihalo pobožnost in nikjer pri tolikem svetu nisi opazil razgovora, smejanja ali celo pohujšljivega obnašanja. Red je bil uzoren. Kdo se ne bi veselil takemu dnevu Gospodovem. Kdo se ne bi radoval in z vsem navdušenjem zapel pri povrnitvi v cerkev: Tebe Boga hvalimo!

Po opravljenem dopoldanskem bogoslužju vračali so se bližnji mirno proti svojemu domu, da puste one, ki so morali doma ostati, k peti večernici; daljni pa so ostali ter čakali med gostoljubivimi Brešljani popoldanske službe božje. Cer-

kev je bila med tem časom dobro obiskovana in nepretrgoma je dajal narod milodare za novi kip. Samo na ta dan se je nabralo 93 forintov 50 krajcarjev — nepričakovana svota po naših čičkih razmerah; tako, da ako smo sešteli vže poprej zbrano svoto s svoto onega dneva, smemo s ponosom in brez vsakega strahu reči: kip sv. Antona je naš.

Tam kraljuje sedaj ta nova dika naše cerkve in vabi pred se vse, kateri so potrebni pomoči svetega Antona; narod pa z zaupanjem poklekuj v goreči molitvi, ker dobro vé, kakor je drugim živ in mrtev pomagal, da ne boče ni njega zapustil v tolikih duševnih in telesnih potrebah.

* * *

Romanje v Oglej in na sv. Goro se je prav srečno in lepo izvršilo. Romarji so bili prav veseli in zadovoljni. K lepemu vspehu je pripomoglo prvič: lepo vreme, ki nam je bilo naklonjeno ves čas, drugič: lep red, ki je vladal vseskozi med nami, in tretjič: navzočnost presvetlega knezoškofa, ki je vso slovesnost zelo povzdignila. Duhovnikov se je udeležilo romanja kakih 40. V Ogleju je zjutraj pridigal č. g. dekan Koblar iz Kranja, ob 9. presvetli knezoškof posebno navdušeno. Ondotni domačini z duhovniki vred so občudovali ognjevitost, delavnost in priljudnost našega škofa, ki se podá s svojimi ovčicami na tako pot. Na Sv. gori sta govorila zjutraj g. župnik Pavlovčič iz Suhorja, ob 9. urednik „Bogoljuba“. Na obeh krajih je bila pontifikalna (slovesna škofova) maša, spremljana od lepega petja ljubljanskih pevcev pod vod-tvom č. P. Hugolina. Vsi romarji so lahko opravili spoved, prejeli popolne odpustke na obeh krajih in takó bili deležni velikih duhovnih dobrot. V Ogleju smo takorekoč znova prisegli na sv. evangelij, katerega so nam prinesli oglejski očaki, počivajoči v ondotni baziliki; na Sv. gori pa Mariji izročili in priporočili svoje želje, svoje potrebe, svoje boje za kraljestvo božje v naši domovini in v naših srcih, svoje večno izveličanje. — Naše romanje je pa tudi napravilo zelo dober vtis povsod, koder smo bili. V Ogleju so nas občudovali; več tisoč okoličanov je prišlo blizu (cerkev obsega 14.000 ljudi, bilo jih je pa v cerkvi kakih 5 do 6000); v Gorici so s častjo o nas govorili. Iz Ogleja smo poslali telegram sv. očetu: Verniki ljubljanske škofije s svojim škofom vred obhajajoči v Ogleju enajststoletnico sv. Pavlina na novo prisegajo zvestobo in udanost sveti veri in apostolskemu sedežu. Iz Rima pa je prišel nazaj odgovor: Sv. oče blagoslavlja v Ogleju zbrane vernike ljubljanske škofije.

Sv. gora pri Gorici. Povodni našega romanja v Oglej in na Sv. goro smo hoteli našim bralcem predočiti v podobi tudi Sv. goro kakor smo Oglej. Žal, da nismo mogli dobiti popolnejše podobe, kajti ta, ki jo prinašamo, nam Sv. goro pač malce nepopolno predstavlja. Naslikan pa je zato oni ljubeznivi prizor, ki je po ustnem izročilu dal povod zidanju cerkve in ustanovitvi božje poti, namreč: Marija se prikaže pastirici Urški Ferligojki iz Grgarja ter ji naroči: Reci ljudstvu, naj mi tukaj hišo zida in milosti prosi. To je bilo menda l. 1539. Torej je božja pot stara blizu 400 let. Koliko milosti je verno slovensko ljudstvo prejelo v teku tolikih let na tej Mariji posvečeni „sveti“ gori!

Pozor nočni častivci! 17. redni shod nočnih častivcev presvetega Rešnjega Telesa v Ljubljani je bil v zakristiji cerkve sv. Jakoba, dne 9. avgusta t. l. Obisk je bil manj povoljen, pač pa so se obravnavale za češčenje presv. Rešnj. Telesa zelo važne stvari. Vsem onim, ki se shoda niso udeležili, naznanjamo sledeče v resno uvaževanje: 1) Prosi se vsi cenjeni častivci ki molijo naprej, da si po možnosti preskrbe na mestnika, da bota pri vsaki uri dva odbrana, katera se lahko vsak mesec menjata. Biti jih sme tudi več, če je častivcev dosti. To je zelo važno in potrebno za slučaj, da oboli ali je vsled kaknega drugega razloga nujno zadržan redni pravi molivec. 2) Ker se število nočnih častilcev počasi ali skoraj nič ne množi in smo vedno eni in isti, se je naglašalo, da bi vsak častilec po možnosti zapisal imena, stan in stanovanje mož in mladeničev, o katerih vé, da so dobri in se udeležujejo radi cerkvenih pobožnosti, ali sploh spolnujejo verske dolžnosti, a se češčenja ne udeležujejo. Posebno si želimo obrtnikov. Imena dotičnikov vsaj do 15. oktobra izročite predsedniku nočnih častivcev, ki bode skrbel, da se ti možje in mladeniči povabijo k cerkvenim govorom, ki jih nameravamo vpeljati za nočne častivce vsaj vsake kvatre. Natančneje o prvem govoru sporočimo v prihodnjem „Bogoljubu“. 3. Vljudno tudi prosimo vse prve molivce, naj po končani uri molijo na čast sv. Paskalu v namen, da bi kot zaščitnik častivcev presv. Rešnj. Telesa izprosil pri vsegamogočnemu Bogu mnogo novih, za češčenje vnetih mož, posebno pa, kar še bolj želimo, mnogo mnogo mladeničev.

Naznanilo ponočnim častivcem presv. Rešnjega Telesa v Ljubljani. Ponoči med 1. in 2. oktobrom bodo možje in mladeniči častili presv. Rešnje Telo v cerkvi sv. Nikolaja. Molila se bode 10. ura: Zahvala za božje dobrote. Zopet se uljudno vabite možje in mladeniči, da se nočnega češčenja v prav obilnem številu udeležite.

Odpustki meseca oktobra 1903.

I. Odpustki, ki se morejo dobiti katerikoli dan meseca oktobra.

a) Od 1. oktobra pa do 2. novembra dobimo odpustek sedem let in sedem kvadragen vselej, kadar smo v cerkvi pri rožnem vencu in litanijah Matere božje; kdor ne more iti v cerkev, dobi isti odpustek, če doma moli rožni venec in litanije b) Kdor je ta mesec vsaj desetkrat v cerkvi pri rožnem vencu, dobi popolni odpustek, če prejme zakrament svete pokore in svetega Rešnjega Telesa.

II. Odpustki ob določenih dnevih meseca oktobra.

1. Četrtek, 1. v mesecu. Udom bratovščine presvetega Rešnjega Telesa popolni odpustek v bratovski cerkvi, če te ne morejo brez velike težave obiskati, pa v farni cerkvi.

2. Petek, 1 v mesecu. Popolni odpustek vsem vernikom, ki gredo k izpovedi in sv. obhajilu in nekoliko premišlujejo dobrotljivost presv. Srca in molijo v namen sv. očeta; udje bratovščine presv. Srca Jezusovega

dobé popolni odpustek, proti navadnim pogojem, danes ali pa prvo nedeljo. — Ker je danes tudi god angelov varihov, dobé tretjeredniki popolni odpustek v redovni cerkvi, kjer te ni, pa v farni cerkvi.

4. Nedelja, 1. v mesecu. **Praznik svetega rožnega venca.** Od včera popoldne pa do danes zvečer dobé v cerkvah, v katerih je ustanovljena bratovščina sv. rožnega venca, vsi verniki popolni odpustek pod navadnimi pogoji, in sicer **tolikokrat, kolikorkrat** obiščejo cerkev ali kapelo in tam molijo v namen svetega očeta.

6. Torek. Sv. Marija Frančiška, devica 3. reda. Tretjerednikom popolni odpustek v redovni cerkvi, kjer te ni, pa v farni cerkvi.

11. Nedelja. Materinstvo prečiste device Marije. Popolni odpustek udom bratovščine naše ljube Gospé presv. Srca v bratovski cerkvi.

13. Torek. Sv. Danijel in tovariši, muč. 1. reda. Tretjerednikom popolni odpustek kakor 6. dan t. m.

15. Četrtek. Sveta Terezija. a) Popolni odpustek vsem vernikom v karmelitskih cerkvah, udom škapulirske bratovščine karmelske Matere božje tudi v farnih cerkvah, če ne morejo obiskati redovne cerkve; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; c) udom bratovščine sv. Rešnjega Telesa.

19. Ponedeljek. Sv. Peter Alkantarski. Tretjerednikom popolni odpustek kakor 6. dan t. m.

25. Zadnja nedelja v mesecu. Popolni odpustek vsem, ki trikrat na teden skupno z drugimi molijo sveti rožni venec.

V molitev se priporočajo:

Za cel mesec oktober: Skrb za odraščajočo mladino.

Za posamne dni: 1. Sv. oče Pij X., 2. Naši bogoslovci, 3. Dve bolni sestri, 4. Da bi pridno in pobožno molili sv. rožni venec, 5. Zmaga sv. katoliške cerkve, 6. Zmaga katoliške stvari na Slovenskem, 7. Ricmanjci, 8. Več oseb za stanovitnost, 9. Nekdo, da bi srečno skušnjo prestal, 10. Družba treznosti, 11. Da bi se pijančevanje omejilo v naši domovini, 12. Neki mladenič, da bi bil v dobrem stanovitnem, 13. Neki oče, da bi imel več rodbinske ljubezni, 14. Neki mladenič, bolan na umu, 15. Da bi mogli bolj v notranjem življenju napredovati, 16. Bolna in obenem slaboverna žena, 17. Tri Marijine hčere za potrpežljivost in udanost v hudih boleznih, 18. Da bi izmed nas izginila vsa surovost: pijančevanje, pretepi itd., 19. Nekdo za dar sv. čistosti in milost spoznanja poklica, 20. Neki duhovnik, 21. Dekliške Marijine družbe, 22. Neki ocepijanec, 23. Neka nerodna sestra, 24. Slovenski izseljenci, 25. Mladeniči na potu, 26. Mladeniške Marijine družbe, 27. Katoliški dijaki, 28. Škofovi zavodi, 29. Nesrečna Macedonija, 30. Umobolnosti ozdravljena oseba, da bi se bolezen ne povrnila, 31. Vsi naši molitvi priporočeni.

Lisnica uredništva.

Dopisov se nam je toliko nabralo, da pri najboljši volji ne moremo objaviti vseh. Prosim potrpljenja in odpuščanja! Kmalu bo novo leto tu in potem bo lažje ustreči, ker bo več prostora.